

Lublin 17.09.2018

Andrzej Bronk

Opinia o rozprawie doktorskiej p. mgr Anny Starościc (81471)

Philipa Kitchera koncepcja nauki

**rozprawa doktorska przygotowana pod kierunkiem
promotora ks. prof. dra hab. Stanisława Janeczka
oraz promotora pomocniczego ks. dra Dariusza Dąbka –
Lublin 2018 stron 219**

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II Instytut Filozofii

Philip Kitcher (ur. 1947), którego poglądy na naukę a dokładniej z zakresu filozofii nauk przyrodniczych i naukowy sposób badania są przedmiotem doktorskiej rozprawy p. mgr Anny Starościc, jest znanym, uznanym i twórczym filozofem w analitycznym i pragmatycznym nurcie filozofowania. Łącząc filozoficzną linię myślową J. Dewey'a z ideami Wittgensteina z okresu „Dociekań filozoficznych”, zaproponował oryginalne (i dyskusyjne) spojrzenie na naukę, przedstawiając m.in. złożone modele rozumowań naukowych, skutkujące wiedzą (*knowledge production*).

W *Zakończeniu* (s. 174) Autorka podkreśla wagę zajęcia się poglądami Kitchera z zakresu filozofii nauki, gdyż chociaż nie jest to filozofia tak oryginalna, jak Carnapa, Poppera, Kuhna, Feyerabenda czy Lakatosa, Kitcher stał się rozpoznawalny we współczesnej filozofii nauki jako filozof, który wykorzystując i łącząc umiejętnie współczesne trendy w filozofii nauki, dąży do wypracowania całościowej wizji nauki. Motywacją do zainteresowania osobą Kitchera był dla niej również fakt, że mimo swej ważnej pozycji, jego metodologiczne poglądy nie doczekały się dotąd – ani za granicą, ani w Polsce¹ – bardziej wszechstronnego opracowania, chociaż nazwisko jego, dodajmy, pojawia się często w wielu kompendiach, monografiach i artykułach z zakresu filozofii nauki. Brak także w języku polskim – z wyjątkiem jednego artykułu - przekładów jego kluczowych tekstów. Istniejącą lukę Autorka chce wypełnić opublikowaniem „pierwszej na gruncie polskim, rekonstrukcji zasadniczych i najbardziej charakterystycznych elementów koncepcji nauki” Kitchera (s. 8). Już wcześniej opublikowała na jego temat trzy, jak ostrożnie zauważa, „przyczynki”.

*Spis treści wymienia: *Wstęp*, trzy rozdziały, *Zakończenie*, *Bibliografię podmiotową i przedmiotową* oraz *Indeks osobowy* (niestety, niekompletny). We *Wstępie* Autorka tłumaczy strukturę oraz metodologiczny i metodyczny charakter swej rozprawy. Chce się głównie zajmować Kitchera pojęciem nauki, chociaż omawia także szeroko filozoficzne uwarunkowania jego koncepcji filozofii nauki i samej filozofii (epistemologii)². Interesują ją trzy głównie kwestie: „natura poznania naukowego i racjonalności nauki, jej dynamika oraz wymiar

---

¹ Andrzej Bronk, Świecki humanizm jako alternatywa światopoglądu religijnego (w nawiązaniu do poglądów Philipa Kitchera), w: *Myśli o języku, nauce i wartościach*. Seria druga, red. Anna Brożek, Alicja Chybińska, Mariusz Grygianiec & Marcin Tkaczyk, Warszawa 2017, Wydawnictwo Naukowe Semper, s. 563-576.

² Autorka posługuje się także raz terminem naukoznawstwo (s. 182).

społeczny” (s. 8). W trakcie swych rozważań przechodzi od zajmowania się koncepcją nauki na rzecz koncepcji poznania naukowego, nie stwierdzając jednak, że te krzyżujące się zakresowo pojęcia, utożsamia. Postrzega Kitchera koncepcję nauki jako „element a nawet przejaw, całościowej wizji filozoficznej [...] jako krytyczne wzbogacanie osiągnięć stanowiącej dziedzictwo neopozytywizmu filozofii analitycznej, dominującej nie tylko w anglosaskiej kulturze filozoficznej” (s. 175). Swą uwagę poświęca głównie trwałym dokonaniom Kitchera, zwłaszcza epistemologicznym i aksjologicznym założeniom jego poglądów, wtórnie zaznaczając ich dynamikę (przemiany).

Ponieważ Autorce chodziło o napisanie pierwszego na gruncie polskim, pełniejszego opracowania filozofii nauki Kitchera, poprzestała na podejściu bardziej syntetycznym niż pogłębionym „analitycznie oraz genetycznie i komparatystycznie” (s. 182). Samokrytycznie stwierdza w *Zakończeniu* (s. 180), że chociaż ograniczała się „do prezentacji koncepcji nauki sformułowanej przez Kitchera”, wielość pojawiających się wątków sprawiał, że „niemożliwa była ani jej wszechstronna i głęboka analiza, ani też krytyczna dyskusja [...] Starano się raczej ukazać fundamentalne przesłanie metodologiczne Kitchera, sformułować w miarę spójny obraz postulowanej przez niego wizji nauki”. Zauważa (s. 181), że przedstawiona przez nią „wizja nauki zyskałaby, gdyby ukazano pełniej jej niewątpliwy związek ze współczesną filozofią społeczną i polityczną, w postaci koneksji z różnego rodzaju liberalizmami, a ponadto - w pewnej mierze paradoksalnie - z komunitaryzmem, teorią komunikacji”. I dodaje (s. 180): historyka filozofii nauki zainteresowałaby prawdopodobnie „bardziej pogłębiona niż w obecnym studium analiza poglądów Kitchera w aspekcie ich dynamiki”.

Rozdział I, *Natura poznania naukowego - między epistemologią a metodologią nauk*, jest najobszerniejszy (s. 13-94) i, zgodnie z tytułem, charakteryzuje Kitchera program epistemologii znaturalizowanej, jego koncepcję wiedzy oraz nauki w trojakim aspekcie jej genezy, struktury i funkcji oraz poprzez jej przedmiot, cele i metody (I.3. *Status metodologiczny nauki*)³. Osobny punkt (3.5) poświęcony jest Kitchera pojęciu pseudonauki. Rozdział II, *Dynamika nauki* (95-135), zajmuje się dwoma tematami: rozumieniem przez Kitchera *zmiany naukowej i postępu nauki* (raczej: postępu naukowego)⁴. Zdaniem Doktorantki Kitcher, przyjmując, że „istotnym elementem postępu nauki jest polemika i konsensus badaczy, rozumie postęp nauki „głównie jako przekraczanie(?) sytuacji problemowych, które są zrelatywizowane do kontekstu społeczno-kulturowego (postęp pragmatyczny)” (s. 179). Podkreśla, że „zmiana perspektywy w poglądach Kitchera dotyczących postępu naukowego następuje wraz z uwyrażnieniem społecznego

³ „w pracach Kitchera trudno o definicję metody naukowej, natomiast jej sens można próbować przybliżyć przez analizę wypowiedzi kontekstowych” (s. 75).

⁴ uwagi „Kitchera koncentrują się na poszukiwaniu elementów wspólnych i różnicujących praktykę badawczą, stąd wskazuje on na potrzebę podjęcia analizy natury procesów poznawczych” (s. 100); do elementów praktyki naukowej zalicza: „język, zasady teoretyczne (theoretical principles), wzorcowe doświadczenia i prace teoretyczne, przyjęte sposoby rozumowania, sposoby rozwiązywania problemów, ocenę doniosłości problemów, metanaukowe ujęcie natury przedsięwzięcia badawczego” (s. 108).

wymiaru badań naukowych oraz próbą zmierzenia się z przekonaniem, że nauka powinna zaspokajać potrzeby społeczne” (s. 132). Rozdział III, *Spoleczny wymiar nauki* (136-172) charakteryzuje Kitchera poglądy na rolę, jaką nauka pełni a nawet pełnić winna w społeczeństwie⁵. Jak zauważa, najnowsze „publikacje Kitchera zdominowane są przez rozważania podkreślające wagę i uwarunkowania społecznego zaangażowania nauki, zwłaszcza ukazując znaczenie problemów generowanych przez naukę w społeczeństwie demokratycznym” (s. 135).

Kilka razy Doktorantka podkreśla, że podstawowym zadaniem, jakie sobie postawiła, była „**rekonstrukcja** zasadniczych i najbardziej charakterystycznych elementów koncepcji nauki” Kitchera (s. 8). Na tej samej stronie znajdujemy zbliżone sformułowanie celu i metody: „Głównym celem i metodą niniejszej rozprawy jest **analityczno-syntetyczna rekonstrukcja** poglądów Kitchera, przede wszystkim w miarę całościowa⁶ i klarowna **prezentacja** jego koncepcji nauki, a także - na ile pozwalają skromne rozmiary rozprawy - **wewnętrzna krytyka** tej propozycji metodologicznej, przynajmniej w formie wstępnej **kategorializacji** jej elementów składowych (kontekst, inspiracja, zależność, oryginalność)”. Stwierdza także: „Niezbędne byłoby więc zastosowanie metody jeśli nie genetycznej, to przynajmniej komparatystycznej, [...] [aby] właściwie ocenić oryginalność myśli Kitchera” (s. 8). Wszystkie te elementy są parcjalnie obecne w rozprawie, gdybym jednak miał ogólnie ocenić zastosowane podejście, powiedziałbym, że najwięcej tu inteligentnego referowania i osadzania poglądów Kitchera przy bogatym wykorzystaniu istniejących w tej mierze materiałów⁷. Przytoczona na stronach 183-216 rozbudowana bibliografia wymienia w punkcie *Pozostałe publikacje Kitchera* 212 pozycje, a bibliografia przedmiotowa 280 pozycji. Zdaniem Autorki bibliografia prac Kitchera jest kompletna⁸, ale nie tłumaczy dokładniej stopnia ich wykorzystania, zaznaczając ogólnie, że bezpośrednio wykorzystywała głównie monografie Kitchera (s. 182). Gęste, rozbudowane, dokumentujące i erudycyjne przypisy miały odsyłać do wątków pobocznych („komparatystycznych”), odgraniczając je od „pozytywnej prezentacji poglądów samego

---

⁵ „naukowiec nie funkcjonuje w społecznej próżni” (s. 118).

⁶ Wcześniej pisała: „Zadaniem niniejszej rozprawy jest **nie tyle** prezentacja **całości** tematycznej refleksji Kitchera z zakresu filozofii nauki, ile tylko **wstępna**, bo pierwsza na gruncie polskim rekonstrukcja **zasadniczych i najbardziej charakterystycznych** elementów jego koncepcji nauki” (s. 8).

⁷ W *Zakończeniu* (s. 177) Autorka powtarza: „Rekonstrukcję koncepcji nauki skoncentrowano wokół trzech obszarów problemowych. W punkcie wyjścia usytuowano problematykę epistemologii i metodologii nauki. Pytając o status metodologiczny nauki, podjęto analizę elementów składowych natury nauki (przedmiot, cel, metoda), jej racjonalność oraz ujęcie problemu demarkacji”.

⁸ „Jak się wydaje, uzyskano dostęp do wszystkich tekstów tego myśliciela drukowanych i funkcjonujących w Internecie” (s. 181).

Kitchera”⁹. Przyznaję jednak, że nie zawsze dostrzegałem powody, dla których pewne merytoryczne uwagi, dotyczące wprost poglądów Kitchera oraz ich krytyka, znalazły się w przypisach a nie w głównym korpusie rozprawy.

Autorka podkreśla pluralizm sposobów podejścia Kitchera i „różnorodność poznawczą w dążeniu do odpowiednio rozumianej prawdy” (s. 163) i ich dynamizm¹⁰. Widzi go jako orędownika umiarkowanej epistemologii znaturalizowanej (według własnego określenia Kitchera pragmatycznego naturalizmu – *pragmatic naturalism*¹¹ s. 28/98) i realizmu, osadzonego w tradycji amerykańskiego pragmatyzmu Peirce’a i Dewey’a oraz rozwijającego „poglądy reprezentatywnych postaci współczesnej »nowej« filozofii nauki, Th. Kuhna oraz Feyerabenda, wskazując[ego], że naukę należy analizować w kategoriach praktyki badawczej (practice)” (s. 163)¹² i odrzucającego „antypsychologiczne nastawienie programu postfregowskiej tradycji” (s. 19), podkreślającego równocześnie potrzebę psychologicznego podejścia w epistemologii (s. 21). Według znanego odróżnienia Ajdukiewicza Kitcher zajmuje się nauką rozumianą nie wytworowo i w kontekście uzasadniania (jak to praktykowała neopozytywistyczna logika nauki), lecz czynnościowo w kontekście odkrycia naukowego oraz tworzenia wiedzy naukowej. Autorka trafnie dostrzega dynamikę i przemiany poglądów Kitchera¹³ (s. 48), kiedy inspirowany zwłaszcza dokonaniem Kuhna, poświęca więcej w uwagi społecznemu aspektowi poznania naukowego¹⁴.

*Kluczowe dla rozważań Kitchera jest oczywiście pojęcie nauki. Ani on, ani Autorka nie poddają je jednak systematycznej analizie semantycznej. Sformułowania Kitchera (i Autorki) mogłyby sugerować, że chodzi o naukę po prostu, tymczasem odnoszą się one wprost do nauk

---

⁹ „Główny tekst powinien być jednak samoistny i czytelny bez lektury zawartych w odnośnikach komentarzy, z których można tylko wybiórczo korzystać dla poszerzenia wiedzy na temat analizowanej częściowej problematyki” (s. 9).

¹⁰ Nauka jest dla Kitchera „przedmiotem refleksji metanaukowej, przechodząc od skromnie pojętej metodologii nauk, po bardziej ambitnie pojętą filozofię nauki, jako samoistną dyscyplinę filozoficzną. Przechodzi stopniowo od zagadnień metody naukowej, sposobów poznania i uzasadniania, po traktowanie nauki jako istotnego elementu kultury” (s. 173).

¹¹ Autorka używa również termin „pragmatyzm naturalistyczny” (s. 175).

¹² „by epistemologia nie tylko koncentrowała się wokół empirycznych podstaw uzasadniania i zmiany przekonań, lecz także by zwróciła uwagę na kwestię funkcjonowania przekonań w społeczności, jak rozkłada się wiedza w określonej grupie społecznej i jak następuje rozpowszechnianie określonych przekonań” (s. 24).

¹³ Nazywa go „intelektualnym nomadem” (s. 6).

¹⁴ „Gdyby pokusić się o wstępną charakterystykę koncepcji nauki Kitchera, wydaje się, że zdecydowanie akcentuje on znaczenie zewnętrznych czynników powstania wiedzy naukowej” (s. 15).

przyrodniczych i jej problematyki, a pomijają nauki społeczne i humanistyczne¹⁵. Operująca zawężonym do nauk przyrodniczych pojęciem nauki Kitchera koncepcja filozofii nauk przyrodniczych jest adresowana do świata przyrody. Jest to zwłaszcza widoczne przy omawianiu przedmiotu nauki w I. 3.1, którym jest świat przyrody a nie świat kultury¹⁶.

*Zagęszczona tematycznie rozprawa nie pozwala recenzentowi ustosunkować się do wielu rozlicznych i ważnych wątków, poprzestając więc z konieczności na uwagi wybiórczych. Ogólnie biorąc, rozprawa nastawiona jest na rzeczowe referowanie, niekiedy streszczanie poglądów Kitchera na temat nauki w trzech aspektach: natury poznania naukowego, dynamiki nauki (postępu naukowego) oraz jej społecznego i aksjologicznego wymiaru. Autorka dobrze na ogół kontroluje swe wywody, powtórzenia spotyka się rzadko. Nieliczne uwagi krytyczne pojawiają się najczęściej w postaci poglądów autorów, dyskutujących z Kitcherem. Zrozumienie wywodów ułatwiają podsumowania. Miejscami Doktorantka jak gdyby odchodziła od zajmowania się poglądami samego Kitchera, gdy styl jej wywodów (we *Wstępie*) przybiera charakter własnych zainteresowań danym tematem („skupiono się na zagadnieniu temporalności nauki”, „zwróci się uwagę”, „wyeksponowany zostanie społeczny wymiar nauki”), co nie jest oczywiście naganne.

*Język rozprawy jest na ogół stylistycznie poprawny (potoczysty). Miejscami tylko pojawiają przydługie konstrukcje zdaniowe i niejasne konstrukcje frazeologiczne, domagające się ujednoznacznienia, jak: „pojawiała się również orientacja doceniająca znaczenie społecznego aspektu badań naukowych” (14); jaka? gdzie? „nastawienie psychologizujące łączy z realizmem, choć nie zgłębia związanych z tą postawą zagadnień ontologicznych” (s. 26) – AB: nastawienie zgłębia? „powszechna filiacja pragmatyzmu z logicznym pozytywizmem jest tylko pozorna” (s. 27); „wymiar historyczny nauki zasadza się na pewnej ciągłości tradycji naukowej” (s. 33); „do przyjętej definicji wiedzy Kitcher angażuje pojęcie prawdy, ale ma ono wymiar pragmatyczny” (s. 34); „Podmiotów pozbawionych jakichkolwiek ograniczeń poznawczych nie ulegałyby rozdzwinkowi między postępowaniem racjonalnym a postępowaniem ukierunkowanym na osiągnięcie celu...” (s. 82) - AB: sens? „doskonalenie potencjału referencyjnego odbywałoby się z usprawiedliwieniem wyraźnej straty znaczeniowej” - przez termin (s. 127); “wytchnienie od źródła problemu” (s. 134); „pierwotna rola etyki sprowadzała się do zniwelowania problemów

---

¹⁵ Tylko raz w przypisie dostrzegłem wzmiankę na temat nauk humanistycznych: „Należy podkreślić, że Kitcher nie podziela przekonania, że jedynie nauki przyrodnicze odpowiadają na nurtujące człowieka pytania, ponieważ tę rolę spełniają także nauki humanistyczne czy sztuka (parafrazując jego słowa, nie tylko neuronauka czy psychologia ewolucyjna dadzą nam właściwy obraz zachowań ludzkich - trafnie oddadzą go także Sofokles i Szekspir)” (s. 141/395).

¹⁶ „Mówiąc o celu poznania naukowego, Kitcher ma na uwadze nie tylko funkcję nauki, jaką pełni ona w życiu społecznym, ale też motywy, które skłaniają indywidualnego człowieka do zdobywania wiedzy naukowej. [...] Ostatecznie więc celem nauki nie będzie prawda jako taka, ale odkrywanie odpowiadających potrzebom ludzkości prawd doniosłych i umożliwienie skutecznego funkcjonowania w świecie” (s. 178).

wywołanych porażką zachowań altruistycznych” (s. 145); „egoistyczne potrzeby uczestników idealnej narady” (s. 148:);

- niektóre terminy, przejęte od Kitchera, Autorka traktuje jako samozrozumiałe, chociaż takimi bynajmniej nie są i przydałoby się ich definicyjne wprowadzenie/wyjaśnienie;
- Autorka zbyt wiernie trzyma się terminologii angielskiej, gdy istnieją już terminy dobrze osadzone w polskiej tradycji, co skutkuje kalkami językowymi;
- *life plan* to „plan życiowy” (s. 168/169)
- świadectwo (s. 50 i na innych miejscach) - *evidence* - w niektórych kontekstach lepiej tłumaczyć przez racja lub dowód (empiryczny) oraz uzasadnienie (empiryczne);
- „referenty terminów” (s. 51) - denotacja, odniesienie, ewentualnie referencja;
- niedookreślenie (*underdetermination*) teorii przez dane doświadczenia (s. 63n.), raczej: niezdecydowanie;
- „funkcja wyjaśniająca” (*explanation*) teorii naukowej a nie “tłumacząca” (s. 65)

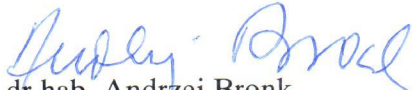
*Uwagi (nieuporządkowane) redakcyjne, które czynię z intencją, gdyby Autorka chciała oddać swe teksty do druku:

- na plus rozprawy należy zaliczyć częste przytaczanie angielskich wersji terminów;
- sugeruję dodanie glosarium kluczowych terminów i ich angielskich oryginałów;
- nie mając dostępu do tekstów oryginalnych, nie potrafiłem rozstrzygnąć, czy przekonania u Kitchera to *belief* czy także *proposition*;
- zbędne jest powtarzanie pełnych zapisów bibliograficznych w przypisach i bibliografii;
- brak troskliwości w odróżnianiu natury: nauki, poznania naukowego, badania naukowego, wiedzy naukowej (s. 25, 28);
- w *Zakończeniu* pojawiają się nie wnoszące nowych treści powtórzenia ze *Wstępu*;
- proponuję uwidocznic w postaci osobnego punktu rozważania Kitchera nad filozofią matematyki, które obecnie zajmują większą część punktu I.2.2 zatytułowanego „konceptja wiedzy”:
- dla I.2.2 właściwszy wydaje się tytuł *konceptja wiedzy naukowej*, gdyż o niej tu mowa;
- I.2.2.2 trafniejszy byłby tytuł *Problem uzasadnia!nia*;
- brak konsekwencji przy zapisywaniu w bibliografii tytułów angielskich: zawsze dużymi albo małymi literami!
- „aktywność psychologiczna” (s. 26) - a powinna być psychiczna; jak wiadomo, inaczej niż język angielski polski odróżnia „psychiczny” (termin przedmiotowy) od „psychologiczny” (metatermin);
- „predykcyjna”? kalka angielska; raczej prognoza, przewidywanie, funkcja prognostyczna, tak jest zresztą na s. 65: przewidywanie (*prediction*); Sukces predykcyjny (*predictive success*), lepiej: sukces prognostyczny! (s. 91);
- książka Hempla (92), *Aspects of Scientific Explanation...* ma swój polski przekład;
- nie dostrzegłem w spisie bibliograficznym cytowanej w przypisie s. 137/351 Kanta, *Krytyki rozumu praktycznego*;
- znalazłem kilka literówek: s. 106: *coginitive*; s. 155/431: *converation*; s. 184: *reine Z!ahlenlehre*

*Ocena ogólna. Doktorantka poczynia sobie śmiało, kiedy jako przedmiot swego zainteresowania wybiera niełatwego autora, którego poglądy są osadzone w stu pięćdziesięcioletnich dziejach nowożytnej filozofii nauki i toczonych tam zawitych bojach intelektualnych, wymagających znacznej wiedzy formalnej i historycznej, i orientacji w rozbudowanej literaturze przedmiotu. Podziw wzbudza, jak dobrze udało się Doktorantce poradzić myślowo z bogactwem wątków poglądów Kitchera, którego teoretycznie zaawansowane i historycznie szeroko osadzone poglądy nie poddają się łatwej interpretacji. Chociaż Autorka klarownie wykląda poglądy Kitchera i swoje, rozprawa wymaga od czytelnika dobrej znajomości dyskusji toczonych w przeszłości nad najważniejszymi pojęciami filozofii nauki. Kompetentnie napisana rozprawa o jasnej strukturze pozwala dobrze zorientować się w zasadniczych poglądach Kitchera na temat nauki i filozofii nauki. Wywody Doktorantki, która trafnie dokumentuje swe poglądy, są konsekwentne, a nawiązania do istniejącej literatury przedmiotu adekwatne. Rozprawa dostarcza uzasadnionej wiedzy o odnośnych poglądach Kitchera, równocześnie stanowiąc dobre zebranie w bibliografii odnośnej literatury. Z braku polskich przekładów Autorka wielokrotnie podejmowała się zadania tłumacza, „walcząc” z brakiem ustalonych w języku polskim terminów.

*Ocena końcowa: W prezentowanej rozprawie mgr Anna Starościc wykazała się dobrą wiedzą merytoryczną oraz odpowiednimi sprawnościami formalnymi przy jej redagowaniu, co pozwala mi ją bardzo dobrze ocenić. Uważam, że rozprawa spełnia wszystkie warunki, stawiane zwyczajowo rozprawie doktorskiej i stanowi dobrą podstawę dla dalszych kroków postępowania w przewodzie doktorskim.

Lublin 17.09.18

prof. dr hab. Andrzej Bronk

pytania do Doktorantki

- 1/ jakich czynności wymaga: rekonstrukcja, analiza lub synteza poglądów pewnego autora?
- 2/ co znaczy twierdzenie na s. 10: że „porządek uprawomocniania wiedzy jest odzwierciedleniem porządku jej nabywania?”